

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA GIURAN ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 24360/04)

Hotărâre

Strasbourg

21 iunie 2011

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza **Giuran** împotriva **României**

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Ján Šikuta, Luis López Guerra, Nona Tsotsoria, Mihai Poalelungi, *judcători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

După ce a deliberat în camera de consiliu, la 24 mai 2011,
Pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 24360/04 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant român și britanic, domnul Mihai-Ion Giuran („reclamantul”), a sesizat Curtea la 1 mai 2004, în temeiul art. 34 din Convenție pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenție”).

2. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul a susținut, în special, încălcarea dreptului său la un proces echitabil și la folosirea netulburată a bunurilor, ca urmare a casării, printr-un recurs extraordinar, a unei hotărâri definitive pronunțată în favoarea sa.

4. La 19 martie 2010, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu dispozițiile art. 29 § 1 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

5. Guvernul Regatului Unit a fost informat cu privire la cerere, având în vedere cetățenia reclamantului (art. 36 § 1 din Convenție și art. nr. 44 din Regulamentul Curții). Acesta nu a dorit să intervină.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamantul s-a născut în 1930 și locuiește în Slatina. Este pensionar.

7. La 7 august 2001, acesta a formulat o plângere penală împotriva E.I., pretinzând că aceasta i-a furat anumite bunuri din apartament. A menționat că E.I. se afla deseori în apartamentul său, pentru a face curățenie, și că, la 20 ianuarie 2001, i-a sustras mai multe bunuri din apartament, constând în bijuterii și haine. El a constatat abia în iulie 2001 că aceste bunuri i-au dispărut din apartament.

8. Cauza a fost judecată în primă instanță de către Judecătoria Drăgășani, care, prin hotărârea din 14 ianuarie 2002, a găsit-o pe E.I. vinovată și a condamnat-o la 3 luni închisoare cu suspendare. Aceasta din urmă a fost obligată să-i plătească reclamantului daune de 10.000.000 lei (ROL, aproximativ 350 EUR la acel moment), reprezentând valoarea estimată a bunurilor furate, și 2.500.000 lei (aproximativ 90 euro) cheltuieli de judecată. Instanța și-a întemeiat hotărârea pe mărturiile părților și pe ale celor doi martori. Potrivit unuia dintre martori, reclamantul s-a plâns, în iulie 2001, că mai multe bunuri îi lipseau din apartament. Potrivit celui de-al doilea martor, în februarie 2001, inculpata i-a arătat mai multe bunuri constând în bijuterii și îmbrăcăminte, menționând că le-a primit cadou de la reclamant.

9. La 1 aprilie 2002, Tribunalul Vâlcea a respins apelul lui E.I., astfel încât hotărârea din 14 ianuarie 2002 a rămas definitivă și irevocabilă.

10. La o dată nespecificată, Procurorul General al României a formulat un recurs în anulare împotriva hotărârii din 14 ianuarie 2002. Procurorul general a argumentat că E.I. a fost condamnată pe nedrept, întrucât niciuna dintre probele aduse nu a fost concludentă privitor la vinovăția ei. Aceasta a dus la încălcarea dreptului său de a fi prezumat nevinovată până ce vinovăția sa va fi dovedită. Procurorul general a indicat, de asemenea, că E.I. a prezentat, în apărarea sa, două probe, care au fost ignorate în procedurile ordinare. Unul dintre documente era o cerere depusă de reclamant către asociația de proprietari, prin care acesta solicita să fie scutit de la plata cheltuielilor de întreținere pe perioada decembrie 2000-aprilie 2001, când acesta urma să fie plecat în Regatul Unit. Acest document era relevant, întrucât reclamantul declarase că E.I. intrase în apartamentul său doar când acesta se afla acolo și, de asemenea, declarase că bunurile fuseseră furate exact pe 20 ianuarie 2001, când, potrivit acestui document, nu se afla în România. Cel de al doilea document era un raport al unei percheziții efectuate de poliție în apartamentul inculpatei, care indica faptul că niciunul dintre bunurile pretinse a fi fost furate din apartamentul reclamantului nu a fost găsit acolo.

11. Prin hotărârea din 4 noiembrie 2003, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în anulare, a casat hotărârile din 14 ianuarie și 1 aprilie 2002, a achitat-o pe E.I. și a scutit-o de obligația de a-i plăti reclamantului despăgubiri pentru bunurile furate și cheltuielile de judecată.

Înalta Curte a reținut că, în speță, condamnarea anterioară s-a bazat pe mărturiile a doi martori, care declaraseră că știau că E.I. făcea curățenie pentru reclamant, că acesta deținea bunurile menționate în plângerea penală și că, după 20 ianuarie 2001, unele dintre bunuri au fost văzute de către unul din martori în casa lui E.I. Cu toate acestea, instanța supremă a indicat că aceste mărturii erau contrazise de proba din dosar, care indica faptul că reclamantul era plecat din România între decembrie 2000 și aprilie 2001. Mai mult, luând în considerare faptul că el declarase mereu că E.I. făcea doar curățenie în apartamentul său când el se afla de asemenea acolo, Înalta Curte a indicat că nu era credibil să nu fi observat că E.I. plecase din apartament cu atât de multe bunuri.

Înalta Curte a concluzionat, în continuare, că probele aduse la dosar erau atât contradictorii cât și neconcludente privitor la data și persoana comiterii presupusului furt. Instanța a reținut, în continuare, că deciziile anterioare nu erau legale, casându-le și achitând-o

pe E.I. de toate acuzațiile, totodată scutind-o de obligația de a plăti despăgubiri pentru bunurile furate și cheltuielile de judecată solicitate de reclamant.

12. Reclamantul a participat la ședință și și-a prezentat argumentele în sprijinul pretențiilor sale.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

13. Pentru sumarul dispozițiilor relevante ale legislației interne privind recursul în anulare, a se vedea hotărârea *Precup împotriva României* (nr. 17771/03, § 15, 27 ianuarie 2009).

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 DIN CONVENȚIE ȘI ART. 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1.

14. Reclamantul se plânge, în temeiul art. 6 § 1 din Convenție și al art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, că, prin, casarea hotărârii definitive din 14 ianuarie 2002, rămasă definitivă la 1 aprilie 2002, i-a fost încălcat dreptul său la un proces echitabil și la folosirea netulburată a bunurilor. Părțile relevante ale acestor dispoziții prevăd următoarele:

Art. 6 § 1

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil [...], de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

Art. 1 din Protocolul nr. 1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

A. Cu privire la admisibilitate

15. Guvernul a invocat o excepție de inadmisibilitate, argumentând că reclamantul nu a suferit un prejudiciu important. El a indicat, sub acest aspect, că pretenția acțiunii civile în cauză privea suma de 350 EUR și că nu exista nicio probă în dosar că reclamantul se afla într-o situație financiară astfel încât rezultatul litigiului ar fi putut avea un impact semnificativ asupra vieții sale personale. Guvernul a declarat în continuare că cele două clauze de protecție prevăzute de art. 35 § 3 (b) din Convenție erau îndeplinite, întrucât Curtea s-a pronunțat de numeroase ori mai înainte asupra unor probleme similare celor rezultate în speță, iar cauza reclamantului a fost examinată corespunzător de către instanțele interne.

16. Reclamantul a contestat acest argument.

17. Curtea observă că elementul principal al criteriului prevăzut de art. 35 § 3 (b) din Convenție este dacă reclamantul a suferit vreun prejudiciu important [a se vedea *Adrian Mihai Ionescu împotriva României* (dec.), nr. 36659/04, 1 iunie 2010, și *Korolev împotriva Rusiei* (dec.), nr. 25551/05, 1 iulie 2010].

18. Acest criteriu de admisibilitate, inspirat de principiul general *de minimis non curat praetor*, se bazează pe ideea că încălcarea unui drept, deși reală din punct de vedere pur legal, trebuie să atingă un minim de gravitate pentru a intra sub incidența instanței internaționale. Evaluarea acestui nivel minim este relativă, în natura lucrurilor, și depinde de toate circumstanțele cauzei. Gravitatea unei încălcări ar trebui evaluată luând în considerare atât percepțiile subiective ale reclamantului, cât și ceea ce este în mod obiectiv de interes într-o anumită speță (a se vedea *Korolev*, citată anterior). Cu alte cuvinte, lipsa unui prejudiciu

important s-ar putea baza pe criterii precum impactul financiar al chestiunii în litigiu sau importanța cauzei pentru reclamant (a se vedea *Adrian Mihai Ionescu*, citată anterior).

19. Curtea reiterează, sub acest aspect, că anterior a considerat nesemnificativ prejudiciul material de aproximativ 90 EUR pretins de reclamant în cauza *Adrian Mihai Ionescu* (citată anterior) și a apreciat ca neglijabil un prejudiciu material de aproximativ 0,5 EUR pretins a fi suferit de reclamant în cauza *Korolev*, citată anterior.

20. În speță, Curtea notează că reclamantul a solicitat despăgubiri pentru bunuri pretins furate din apartamentul său de către o terță persoană. În acțiunea penală ordinară, instanțele interne, printr-o hotărâre definitivă, au găsit vinovat un terț de furtul unui număr de bunuri aparținând reclamantului și a obligat-o să-i plătească reclamantului despăgubiri pentru aceste bunuri furate, valoarea lor estimată fiind de aproximativ 350 EUR. În temeiul aceleiași hotărâri definitive, inculpata a fost obligată, de asemenea, la plata cheltuielilor de judecată. Recursul în anulare și casarea acelei hotărâri definitive au dus la pierderea de către reclamant a dreptului la despăgubiri pentru bunurile furate și cheltuielile de judecată.

21. Curtea observă că niciuna din părți nu a prezentat informații privind situația financiară a reclamantului. Cu toate acestea, ea observă că reclamantul este pensionar și că, conform Casei Naționale a Pensiilor și Asigurărilor Sociale, nivelul mediu al pensiilor din România în anul 2003, când reclamantul a pierdut dreptul la sumele de bani stabilite prin hotărârea definitivă din 14 ianuarie 2002, era de aproximativ 50 EUR.

22. Curtea observă, de asemenea, faptul că procedurile interne care fac subiectul plângerii anterioare aveau drept țință recuperarea bunurilor furate din apartamentul reclamantului. Prin urmare, pe lângă interesul material pentru bunurile în sine și valoarea sentimentală conferită lor, este necesar, de asemenea, să se ia în considerare faptul că procedurile priveau o chestiune de principiu pentru reclamant, anume dreptul la respectarea bunurilor sale și a locuinței.

23. În aceste condiții, în opinia Curții, nu se poate considera că reclamantul nu a suferit un prejudiciu important.

24. Curtea observă că criteriul de admisibilitate prevăzut de art. 35 § 3 (b) din Convenție este aplicabil doar atunci când reclamantul nu a suferit niciun prejudiciu important și în condițiile în care cele două clauze de protecție din aceeași prevedere sunt respectate. Rezultă că nu s-a stabilit ca reclamantul să nu fi suferit un prejudiciu important.

25. În consecință, Curtea respinge obiecțiile Guvernului. Curtea notează că aceste capete de cerere sunt în mod vădit nefondate în sensul art. 35 § 3 din Convenție și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și, prin urmare, le declară admisibile.

B. Cu privire la fond

1. Art. 6 § 1 din Convenție

a) Cererile părților

26. Reclamantul s-a plâns că, în cauză, casarea hotărârii definitive din 14 ianuarie 2002 i-a încălcat dreptul la un proces echitabil, încălcând principiul certitudinii juridice.

27. Guvernul a indicat încă de la început că reclamantul este parte civilă în acțiunea penală împotriva lui E.I. și că pretențiile civile sunt în strânsă legătură cu rezultatul procesului penal. De asemenea, a argumentat, în continuare, că hotărârea definitivă a fost casată pentru a remedia deficiența din procesul penal înaintea primei instanțe. Singura cale de a remedia eroarea judiciară a fost casarea hotărârii definitive de condamnare a E.I. Guvernul a susținut că recursul în anulare a fost introdus la scurtă vreme de la pronunțarea hotărârii definitive și că reclamantul a luat parte la procedura din fața Înaltei Curți de Casație și Justiție și a avut oportunitatea să prezinte argumente în sprijinul pretențiilor sale. Guvernul a observat faptul că

dispozițiile relevante din Codul de procedură penală privind recursul în anulare au fost între timp abrogate.

b) Principii generale

28. Curtea reiterează că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, astfel cum este garantat la art. 6 § 1 din Convenție, trebuie interpretat în cadrul preambulului la Convenție, ale cărui dispoziții relevante afirmă că ordinea de drept face parte din patrimoniul comun al statelor contractante. Unul dintre aspectele fundamentale ale ordinii de drept este principiul certitudinii juridice, care impune, printre altele, ca, atunci când instanțele pronunță o hotărâre definitivă, aceasta să nu fie contestată (a se vedea hotărârea *Brumărescu împotriva României*, nr. 28342/95, pct. 61, CEDO 1999-VII).

29. Acest principiu subliniază faptul că niciuna din părți nu are dreptul de a solicita redeschiderea procesului doar pentru a obține o reaudiere și o nouă decizie în cauză. Simpla posibilitate a existenței a două puncte de vedere asupra subiectului nu este un motiv pentru reexaminare.

30. Îndepărtarea de la principiul respectiv este justificată doar când este impusă de circumstanțe cu caracter substanțial și convingător (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Riabik împotriva Rusiei*, nr. 52854/99, pct. 52, CEDO 2003-X, și *Pravednaya împotriva Rusiei*, nr. 69529/01, pct. 25, 18 noiembrie 2004). Competența instanțelor superioare de a casa și de modifica hotărâri judecătorești obligatorii și executorii ar trebui exercitată pentru corectarea erorilor judiciare. Această competență trebuie exercitată astfel încât să facă, atât cât este posibil, un echilibru echitabil între interesele unui individ și nevoia de a asigura eficiența sistemului judiciar (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Nikitin împotriva Rusiei*, nr. 50178/99, punctele 54-61, CEDO 2004-VIII).

31. Argumentele relevante care trebuie luate în considerare în acest sens includ, în special, efectul redeschiderii și orice proceduri ulterioare aplicate situației individuale a reclamantului și acela dacă redeschiderea a rezultat din cererea reclamantului însuși, motivele pentru care autoritățile locale au revocat finalitatea hotărârii în cazul reclamantului, respectarea procedurii respective în conformitate cu cerințele dreptului intern relevant, existența și operarea clauzelor de protecție procedurale în sistemul legal intern, capabile să prevină încălcarea acestei proceduri de către autoritățile locale, și alte circumstanțe relevante ale cauzei [a se vedea *Nikitin*, citată anterior, pct. 60; *Bratyakin împotriva Rusiei* (dec.), nr. 72776/01, 9 martie 2006; *Fadin împotriva Rusiei*, nr. 58079/00, pct. 34, 27 iulie 2006, și *Savinskiy împotriva Ucrainei*, nr. 6965/02, pct. 24-26, 28 februarie 2006). În plus, examinarea trebuie să permită toate clauzele de protecție prevăzute de art. 6 § 1 și trebuie să asigure echitatea acțiunii (a se vedea *Vanyan împotriva Rusiei*, nr. 53203/99, pct. 63-68, 15 decembrie 2005).

32. În mai multe cauze, Curtea a subliniat, referindu-se la noțiunea de „eroare judiciară”, că simpla considerare a faptului că investigația în cazul reclamantului era „incompletă și părtinitoare” sau a dus la achitarea „eronată” nu poate prin ea însăși, în absența erorilor judiciare sau a unor încălcări serioase a procedurilor judecătorești, abuzuri de putere, erori evidente în aplicarea dreptului material sau a oricărui alt motiv important ce rezultă din interesul justiției, să indice prezența unei erori judiciare în procedura anterioară (a se vedea *Radchikov împotriva Rusiei*, nr. 65582/01, pct. 48, 24 mai 2007).

33. Curtea reiterează, în continuare, concluzia în cauza *Lenskaya împotriva Rusiei* (nr. 13151/04, pct. 18, 31 iulie 2008). În acea cauză, hotărârea definitivă pronunțată în favoarea reclamantului a fost casată printr-o metodă de control și reformare, în baza faptului că primele instanțe „nu au stabilit ce a reprezentat fapta prevăzută de legea penală în cadrul specific al principalei acuzații în materie penală, indiferent dacă a avut într-adevăr loc sau dacă a fost comisă” de inculpat în acea cauză. Decizia de a casa acea hotărâre definitivă se baza totodată pe motivul că instanțele inferioare au presupus, în lipsa probelor concludente, că rănile

reclamantului au fost cauzate de inculpatul din cauză, fără să-i dovedească vinovăția și încălcând, astfel, principiul prezumției de nevinovăție. Concluzionând că nu a avut loc o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție, Curtea a declarat (pct. 36 și urm.) că procesul a fost redeschis cu scopul corectării unei erori judiciare fundamentale care nu putea fi neutralizată sau corectată în niciun alt fel decât prin casarea hotărârii definitive care îi aducea un prejudiciu major persoanei condamnate. Curtea a decis, de asemenea, că toate garanțiile procedurale cuprinse în art. 6 i-au fost disponibile reclamantului în decursul procedurii de control și reformare.

(c) Cererea în prezenta speță

34. De la început, Curtea observă că, în cauzele precedente împotriva României, s-a cerut să se examineze dacă casarea unei hotărâri definitive printr-un recurs în anulare respecta cerințele Convenției și s-a constatat sistematic că o asemenea casare duce la o încălcare a dreptului la un proces echitabil. Aceste cauze priveau fie casarea unei hotărâri civile [a se vedea, printre altele, *Brumărescu împotriva României* (MC), nr. 28342/95, CEDO 1999-VII, și *Cornif împotriva României*, nr. 42872/02, 11 ianuarie 2007) fie casarea unei hotărâri penale. În ceea ce privește cel de-al doilea caz, casarea privea fie doar capătul de cerere civil din procedură [a se vedea *SC Plastik ABC împotriva României*, nr. 32299/03, pct. 15, 7 aprilie 2008, și *Ignă și Ignă (Valea) împotriva României*, nr. 1526/02 și 1528/02, pct. 44-56, 14 februarie 2008], fie avea ca urmare impunerea unei pedepse mai aspre inculpatului sau la condamnarea acestuia, după achitarea inițială (a se vedea, printre altele, *Bota împotriva României*, nr. 16382/03, 4 noiembrie 2008, *Precup împotriva României*, nr. 17771/03, 27 ianuarie 2009, și *Ștefan împotriva României*, nr. 28319/03, 6 aprilie 2010).

35. Cu toate acestea, situația de fapt în cauză este diferită de cauzele împotriva României examinate anterior, întrucât recursul în anulare ce privea în principal capătul de cerere penal al procedurii a fost introdus în favoarea inculpatei, urmărindu-se corectarea unei erori judiciare, asemănându-se astfel cu situația de fapt din cauza *Lenskaya*, citată anterior.

36. Prin urmare, Curtea reiterează faptul că s-a reținut anterior ca, în timp ce instituția de control și reformare poate ridica probleme de certitudine juridică întrucât hotărârile judecătorești în cauze civile pot fi reformate pe motive relativ minore, pe termen nedefinit (a se vedea *Brumărescu* și *Ryabykh*, ambele citate anterior), poziția privitoare la cauzele penale este întrucâtva diferită. Curtea a subliniat că cerințele certitudinii juridice nu sunt absolute, în special în procesele penale. În astfel de cauze, trebuie evaluate în cadrul, spre exemplu, al art. 4 § 2 din Protocolul nr. 7, care permite expres ca un stat să redeschidă o cauză datorită apariției unor noi dovezi sau când se constată, în procedurile anterioare, o deficiență fundamentală care ar fi putut afecta rezultatul cauzei (a se vedea *Nikitin*, citată anterior, pct. 55 și 56). Posibilitatea reexaminării sau redeschiderii procesului a fost considerată, de asemenea, de către Comitetul de Miniștri ca un mod de a realiza *restitutio in integrum*, anume în contextul executării hotărârilor Curții. În Recomandarea nr. R (2000)2 privind reexaminarea ori redeschiderea anumitor cauze la nivel intern ca urmare a hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului, acesta a încurajat părțile contractante să-și revizuiască sistemul juridic intern, asigurându-se că oportunitatea adecvată pentru reexaminarea unei cauze, incluzând redeschiderea procesului, există în instanțele în care Curtea a stabilit o încălcare a Convenției.

37. Având în vedere principiile menționate mai sus, Curtea trebuie să constate dacă Înalta Curte de Casație și Justiție a redeschis, prin decizia din 4 noiembrie 2002, procesul penal și dacă a casat hotărârea definitivă din 14 ianuarie 2002, confirmată la 1 aprilie 2002, urmărind să corecteze o eroare judiciară fundamentală, iar în caz afirmativ dacă felul anume în care Înalta Curte și-a exercitat această atribuție a afectat echitatea generală a procedurii în speță (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Lenskaya*, citată anterior, pct. 36).

38. În ceea ce privește scopul casării, Curtea observă că Procurorul general a subliniat, depunând cererea pentru redeschiderea procesului, că mai multe probe importante depuse de inculpată în apărarea sa nu fuseseră luate în considerare în timpul procedurilor ordinare. Mai mult, Înalta Curte de Casație și Justiție a găsit, în hotărârea de casare, că instanțele inferioare nu au reușit să dea importanță faptului că probele erau contradictorii și neconcludente privind data când presupusul furt avusese loc și privind întrebarea dacă inculpatul a comis de fapt presupusul furt.

39. Curtea consideră că, în astfel de circumstanțe, motivele pentru redeschiderea procesului s-au bazat pe erori judiciare grave, afectând drepturile procesuale ale inculpatei, iar hotărârea de casare a hotărârii definitive de condamnare a lui E.I. nu apare ca nejustificată sau arbitrară. În acest sens, Curtea reiterează încă o dată că, în principiu, Convenție permite casarea unei hotărâri definitive pentru a permite statului să corecteze erorile judiciare penale. Un verdict care ignoră probe cheie poate cu ușurință să constituie o astfel de eroare (a se vedea *Vedernikova împotriva Rusiei*, nr. 25580/02, pct. 25, 12 iulie 2007).

40. Curtea acordă importanță specială faptului că eroarea judiciară comisă de instanțele inferioare nu putea fi neutralizată sau corectată în alt fel decât prin casarea hotărârii definitive prin care E.I. fusese găsit vinovată. Casarea hotărârii definitive în cauză a fost singurul mijloc de despăgubi persoana condamnată pentru greșelile din administrația justiției.

41. În condițiile din cauză, Curtea observă că procesul a fost redeschis cu scopul de a corecta o eroare judiciară fundamentală ce declanșa consecințe nefavorabile serioase pentru inculpat. Rămâne să se analizeze mai departe dacă garanțiile procedurale ale art. 6 din Convenție erau disponibile în procedura din fața Înaltei Curți de Casație și Justiție.

42. În acest sens, Curtea observă că reclamantul a avut ocazia să-și prezinte argumentele și să conteste argumentele prezentate de adversari în proces. În afară de acestea, reclamantul a participat la proces și a adus argumente orale. Curtea constată că nimic nu indică faptul că modalitatea în care Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit și a evaluat probele a fost inechitabil sau arbitrar. Ca urmare, se poate concluziona doar că procedura recursului în anulare în cauză i-au pus la dispoziție reclamantului toate clauzele de protecție procedurale prevăzute de art. 6 § 1 din Convenție.

43. Având în vedere considerațiile de mai sus, Curtea constată că, în condițiile în cauză, Înalta Curte de Casație și Justiție a păstrat echilibrul corect între interesele concurente dintre finalitate și justiție. Prin urmare, constată că casarea hotărârii definitive din 14 ianuarie 2002, confirmată la 1 aprilie 2002, nu a dus la încălcarea art. 6 § 1 din Convenție. Prin urmare, nu s-a produs o încălcare a acelui articol.

2. Art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

44. Reclamantul s-a plâns că casarea hotărârii definitive din 14 ianuarie 2002 l-a privat de dreptul la despăgubirea stabilită prin acea hotărâre.

45. Guvernul admite că s-a produs o încălcare a dreptului de proprietate al reclamantului cu privire la prejudiciul adus de hotărârea din 14 ianuarie 2002. Cu toate acestea, Guvernul subliniază că această încălcare a fost justificată de interesul justiției, cu scopul de a remedia o eroare judiciară.

46. Curtea reiterează că existența unei datorii confirmate de o hotărâre judecătorească obligatorie și executorii nu i-a furnizat beneficiarului hotărârii „speranța legitimă” că datoria va fi achitată și constituie „posesia” beneficiarului în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1. Casarea unei astfel de hotărâri duce la o încălcare a dreptului său la folosirea netulburată a bunurilor (a se vedea, printre altele, *Brumărescu împotriva României*, citată anterior, pct. 74, CEDO, și *Androsov împotriva Rusiei*, nr. 63973/00, pct. 69, 6 octombrie 2005). O încălcare a folosirii netulburate a bunurilor trebuie să aducă un echilibru între cerințele intereselor generale ale comunității și cerințele protecției drepturilor fundamentale individuale (a se vedea, printre altele, *Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei*, 23 septembrie 1982, pct. 69,

seria A nr. 52). În particular, trebuie să aibă loc o relație rezonabilă de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul căutat a fi îndeplinit prin orice măsură ce lipsește o persoană de proprietăți.

47. Referitor la faptele cauzei, Curtea observă că, în temeiul hotărârii de la 14 ianuarie 2002, confirmată la 1 aprilie 2002, E.I., găsită vinovată de furtul bunurilor din apartamentul reclamantului, a fost obligată să-i plătească acestuia o sumă de bani drept despăgubire pentru prejudiciul în urma furtului și pentru cheltuielile de judecată. Prin forța legii, plata despăgubirilor de către E.I. condiționa condamnarea pentru presupusul furt. În urma casării hotărârilor și a achitării inculpatei, obligația ei de a plăti despăgubirile către reclamant a încetat să mai existe, întrucât nu fusese stabilit că a furat vreun bun de la acesta.

48. Având în vedere constatările Curții în cadrul art. 6 din Convenție, Curtea concluzionează că circumstanțele speciale ale prezentei spețe pot fi privite ca motive excepționale, justificând casarea hotărârii de la 14 ianuarie 2002, confirmată la 1 aprilie 2002, și respingerea cererii pentru despăgubiri a reclamantului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Lenskaya*, citată anterior, pct. 47). Curtea declară că instanțele interne au atins un echilibru echitabil între drepturile reclamantului la protejarea proprietății și interesul general de a corecta erorile de judecată penale.

49. Curtea consideră că, prin urmare, casarea în prezenta cauză nu a dus la încălcarea nejustificată a dreptului de proprietate garantat prin art. 1 din Protocolul nr. 1. Prin urmare, nu s-a produs o încălcare a dispozițiilor Convenției.

II. CU PRIVIRE LA CELELALTE PRETINSE ÎNCĂLCĂRI ALE CONVENȚIEI

50. Reclamantul s-a plâns, în temeiul art. 6 § 1 din Convenție, că procurorul și judecătorii implicați în procedurile judiciare împotriva lui E.I. nu au fost imparțiali și că autoritățile au încercat să-l descurajeze să înainteze o plângere în fața curții, împiedicându-l să obțină o copie a hotărârii definitive de la 4 noiembrie 2003.

51. Cu toate acestea, având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea consideră că acestea nu indică nicio pretinsă încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta.

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA,
ÎN UNANIMITATE,

1. Declară admisibile cererile, în temeiul art. 6 § 1 și al art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, privind casarea, printr-un recurs în anulare, a hotărârii de la 14 ianuarie 2002, confirmată la 1 aprilie 2002, și declară inadmisibile celelalte capete de cerere.

2. Hotărăște că nu a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

3. Hotărăște că nu a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 21 iunie 2011, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada,
Grefier

Josep Casadevall
Președinte